

ning være tilstrækkeligt. Dernæst har jeg tilladt mig at stille et Endringsforslag til § 15, som gaar ud paa, at Tallet „10“ i fjerde Linie forandres til „2“. Det er Minimum af Bødestrafpen, nemlig 10 Kr., som jeg mener er altfor høi. Nu er der rigtig nok i Flertallets Endringsforslag tilføjet bevidst eller grov Uagtsomhed, men det gjælder ikke alene disse Lovbestemmelser, men det gjælder alle disse urimelige Forstrifter, som man kan faae af Dyrlæger, Herredsfogder, ja maasse endog Gendarmer skulle kunne tale med her. Skal Vedkommende saa bøde 10 Kr. for en eller anden nok saa lille Forseelse? Jeg skal nævne et Exempel: En Mand har en Ko, der har Qvertuberkulose, men han veed det ikke. Hvem skal afgjøre, om det er en grov Uagtsomhed eller ikke? Det skal vedkommende Domstol eller Politimester afgjøre; Manden er uskyldig, kjender ikke Forholdene, men maa dog til at bøde sine 10 Kr. En Dyrlæge anordner f. Ex., at en Tyr, som har en af disse farlige Sygdomme, ikke maa trækkes ned fra det Sted, hvor den staar; det er umuligt, at Manden kan gjøre Baasen ren, hvor Tyren staar, uden Tyren kommer ned derfra, men han skal allsaa saa bøde sine 10 Kr., fordi Dyrlægerne eller Veterinærpolitiet har givet en saa urimelig Forstrift. Naar man kjender Noget til disse Forhold, veed man, at selv om de fleste af dem kun ville foreskrive fornuftige Forholdsregler, vil der paa mange Steder blive foreskrevet ufornuftige Forholdsregler, ja Forholdsregler, som det er næsten umuligt at overholde. Naar der f. Ex. foreskrives, at en Mand, naar der er udbrudt en af disse smitsomme Sygdomme, ikke maa lade sine Kreaturer gaa over en Wei, og han ikke har Noget hjemme at give dem at æde og ikke kan komme til sine Græsgange, uden at de skulle over den Wei, saa maa vedkommende Eier sige: Jeg kan være saa forsigtig, som jeg vil, saa er der dog ikke Andet for mig, indtil jeg kan erhverve Andres Afgjørelse af den Sag, end at løbe den Risiko at tage den Mulkt, uagtet Forstriften er aldeles urimelig. Derfor vil jeg anbefale, at man vedtager dette Forslag og bestemmer Minimumsbøden til 2 Kr. i Stedet for 10. Det er jo desuagtet overladt til Domstolene at dikttere hvilken som helst Bøde, de finde passende; men de kunne ikke gaa ned under 10 Kr., naar Lovforslaget lyder, som det gjør. — Til § 16 har jeg desuden tilladt mig at stille nogle Endringsforslag vedrørende den Betaling, Dyrlægerne skulle have for deres Arbeide. Den er efter min Mening altfor høi, og naar man erindrer, hvorledes det er gaaet med Epidemiloven med Hensyn til de

Summer, som Løgen faaer derefter, saa bør man være lidt varsom her. Det er ikke min Mening, at Dyrlægerne og de, der faae med denne Sag at gjøre, ikke skulle have en passende Betaling og ogsaa en virkelig Betaling for deres Arbeide, og derfor har jeg ikke villet sætte Dagpengene ned. Men naar de faae — hvad de ikke faae efter de i Loven foreslaaede Tærbestemmelser — for Obduktionen af en Hund eller et andet mindre Dyr 2 Kr. og for Obduktionen af et større Dyr 4 Kr. og paa en Dag kunne tjene 20 Kr. — i Stedet for som foreslaaet i Loven 30 Kr. ved at obducere Dyr — maa det efter min Formening være fuldt ud tilstrækkeligt. — Jeg skal dernæst tillade mig meget at anbefale et Underendringsforslag til Flertallets Endringsforslag til § 10 B. af et Mindretal i Udbalget. Det gaar ud paa, at den urimelige Bestemmelse i Flertallets Forslag under § 10 B i det Stykke, som gaar forud for det, der omhandler Tuberkulosen, skal udgaa, nemlig det Stykke, som udtaler: „Undtagelsesvis kan Politimesteren derhos, hvor Forholdenes særlige Væsen maatte anbefale det, nedlægge Forbud imod, at noget til Besætningen hørende Dyr, om det end ikke selv er angrebet af Sygdommen, føres bort eller kommer paa anden Mands Grund eller alfar Wei, idet der dog, saavidt muligt, under fornøden Kontrol, gives Eierens sunde Husdyr Udgang til hans egne Forder. Dog skal det veterinære Sundhedsraads Betænkning indhentes, forinden saadant Forbud udstedes.“ Jeg vil meget anbefale Thinget at stemme for dette Endringsforslag, at denne Bestemmelse gaar ud. Det er efter min Formening en aldeles urimelig Bestemmelse. Jeg skal ikke gaa videre ind derpaa, da jeg har omtalt dette. Til Slutning har jeg endnu kun een Bemærkning at gjøre, det er i Henseende til Politiet; jeg omtalte det ogsaa ved Sagens 2den Behandling i den forrige Del af denne Samling. Da blev der udtalt af den ærede Minister, at til at træffe forskjellige underordnede Foranstaltninger kan Politimesteren bruge Enhver, der staar til hans Raadighed. Den ærede Minister erkjender jo der, at Politimesteren har i sin Haand at bruge Gendarmerne. Nu har det været Regel her i Thinget ved alle de Lovforslag, som omhandle Politiet, ikke at give Politiet nogensomhelst Udvidelse af dets Myndighed, og da der nu her gives Politiet Ret til at gribe ind i Forhold, som det ikke tidligere havde nogensomhelst Ret til, saa bør man dog være varsom dermed og ikke give et forøget Arbeide for Gendarmerne — maasse til Glæde for dem, men visnok til stor Uleilighed og Gene for Befolkningen.